

Emma stătea singură în camera ei de hotel, citind *Jurnalul unui deținut* din scoarță în scoarță. Nu știa cine era Max Lloyd, dar era sigură de un lucru: nu el era autorul.

Doar un singur om ar fi putut să scrie acea carte. Recunoscuse atâtea fraze familiare, iar Lloyd nici măcar nu se deranjase să schimbe toate numele, doar dacă, bineînțeles, și el avea o iubită, Emma, pe care o adora încă.

Emma a întors ultima pagină chiar înainte de miezul nopții și s-a decis să telefoneze cuiva care mai era încă la lucru.

— Doar încă un serviciu, a implorat, când el i-a răspuns.

— Încercați-mă, a zis el.

— Am nevoie de numele ofițerului responsabil de Max Lloyd.

— Max Lloyd, scriitorul?

— Chiar el.

— Nici nu vreau să întreb de ce.

A început să mai citească o dată cartea, adnotând pe margini, dar cu mult înainte ca noul bibliotecar-adjunct să intre în funcție, a adormit. S-a trezit pe la cinci în dimineața următoare și nu s-a oprit din citit până ce un ofițer nu a intrat în bibliotecă, spunând: „Lloyd, directorul dorește să te vadă”.

Emma a făcut o baie lungă, gândindu-se că toate informațiile pe care se chinuise atâta să le strângă erau disponibile la prețul de un dolar cincizeci de la oricare librărie.

De îndată ce s-a îmbrăcat, a coborât să ia micul dejun și a luat și un exemplar din *New York Times*. A fost surprinsă când a găsit acolo o cronică a *Jurnalului unui deținut*.

Trebuie să-i mulțumim domnului Lloyd pentru că a adus în atenția noastră ceea ce se întâmplă astăzi în închisorile noastre. Lloyd este un scriitor dotat cu mult talent și trebuie să sperăm că, acum când a fost eliberat, nu va mai lăsa stiloul din mână.

Nici nu-l luase de la bun-început, s-a gândit Emma supărată în timp ce semna nota.

Înainte de a se întoarce în camera ei, l-a rugat pe recepționar să-i recomande un restaurant bun lângă magazinul Doubleday.

— *Brasserie*, doamnă. Are o reputație excelentă. Vreți să vă rezerv o masă?

— Da, vă rog, a spus Emma. Aș vrea o masă pentru o persoană la prânz și o masă pentru două persoane diseară.

Recepționarul învățase să nu fie surprins de nimic din ce făcea doamna din Anglia.

Emma s-a întors în camera ei și s-a așezat să mai citească o data jurnalul. N-a înțeles motivul pentru care povestirea începea cu sosirea lui Harry la Lavenham, în ciuda existenței mai multor referințe din carte care sugerau că experiențele anterioare fuseseră și ele înregistrate, cu toate că nu fuseseră prezentate editorului și, cu atât mai mult, publicului. De fapt, acest lucru a convins-o pe Emma că mai exista un jurnal care nu numai că descria arestarea lui Harry și procesul, dar care ar putea explica și de ce trecuse prin asemenea încercări, când un avocat de talia domnului Jelks ar fi știut cu siguranță că el nu era Tom Bradshaw.

După ce a citit paginile însemnate ale jurnalului pentru a

treia oară, Emma s-a decis că avea nevoie de o plimbare lungă prin parc. În timp ce mergea pe Lexington Avenue, a intrat în Bloomingdales și a dat o comandă care urma să fie gata până la ora trei. În Bristol, aceeași comandă ar fi durat două săptămâni.

Plimbându-se prin parc, a început să-și facă un plan, dar trebuia să se întoarcă la Doubleday și să se uite mai bine la vitrină înainte de a-l finisa. Când a intrat în librărie, personalul se pregătea deja pentru semnarea de autografe. Masa era la locul ei și o zonă împrejmuțită cu un cordon din catifea delimita locul în care urma să se formeze coada. Posterul din vitrină avea acum o banderolă roșie deasupra pe care scria AZI.

Emma a ales un spațiu liber între două rafturi de unde-l putea vedea clar pe Lloyd dând autografe și va putea să-și urmărească prada în timp ce-i pregătea capcana.

A plecat de la Doubleday chiar înainte de ora unu și a mers pe Fifth Avenue până la *Brasserie*. Un chelner o aștepta la o masă care n-ar fi fost considerată acceptabilă de niciunul dintre bunicii ei. Dar meniul era, după cum i se spusese, excelent și, când a primit nota, a răsuflet adânc și a lăsat un bacșiș mare.

— Am rezervat o masă și pentru diseară, i-a zis ea chelnerului. Ar putea să fie într-un separeu? Chelnerul a privit-o cu îndoială până ce Emma a mai scos un dolar care a părut să rezolve problema. Începea să înțeleagă cum merg treburile în America.

— Cum te cheamă? I-a întrebat Emma.

— Jimmy, a spus chelnerul.

— Și încă ceva, Jimmy.

— Da, conia?

— Pot să păstrez un meniu?

— Desigur, conia.

Pe drumul de întoarcere spre *Mayflower*, Emma a trecut pe la Bloomingdales și și-a luat comanda. A zâmbit când vânzătorul i-a arătat un exemplar al cărții de vizită.

— Sper că este satisfăcătoare, coniuță.

— E cât se poate de bună, a spus Emma. De îndată ce s-a întors în camera ei, și-a revăzut întrebările pregătite iar și iar și, după ce s-a hotărât care este ordinea cea mai bună a lor, le-a scris pe spatele meniului. Obosită, s-a întins pe pat și a dormit adânc.

Când soneria telefonului a trezit-o, afară era deja întuneric. S-a uitat la ceas: 5:10 p.m.

— La naiba, a spus, ridicând receptorul.

— Cunosc sentimentul, a zis o voce la celălalt capăt al firului, chiar dacă eu aș fi spus altfel. Emma a râs. Numele pe care-l căutați este Brett Elders... Dar nu vi l-am spus eu.

— Mulțumesc, a spus Emma. Voi încerca să nu vă mai deranjez.

— Aș vrea eu, a comentat detectivul și a închis telefonul.

Emma a scris numele Brett Elders clar cu creionul în colțul din dreapta al meniului. Ar fi vrut să facă și un duș și să-și schimbe hainele, dar era deja în întârziere și nu-și putea permite să-l scape.

A înșfăcat meniul și trei cărți de vizită. După ce le-a îndesat în poșetă, a ieșit afară și a coborât scările, fără să aștepte liftul. A chemat un taxi și a sărit în spate.

— La Doubleday, pe Fifth, a zis, dar repede.

Oh, nu, s-a gândit Emma în timp ce taxiul pornea. Ce mi se întâmplă?

Emma a intrat în librăria aglomerată și s-a așezat în locul ales, între politică și religie, de unde îl putea observa mai

bine pe Max Lloyd.

Semna fiecare carte cu o înfloritură, scaldându-se în admirația fanilor lui care-l adorau. Emma știa că ar fi trebuit să fie Harry în locul lui și să primească laudele. Știa oare că lucrarea lui fusese publicată? Va afla ea oare în această seară?

După cum s-a dovedit, nu ar fi trebuit să se grăbească, pentru că Lloyd a continuat să dea autografe pe bestsellerul lui timp de încă o oră, până ce coada a început să se subțieze. Fiecare autograf îi lua din ce în ce mai mult timp, sperând că i-ar putea atrage pe alții să se alătore rândului.

În timp ce discuta aprins cu ultimul client, Emma a plecat de la locul ei și s-a îndreptat spre el.

— Și ce mai face draga dumneavoastră mamă? I-a întrebat o clientă, plină de admirație.

— Foarte bine, mulțumesc, a spus Lloyd. Nu mai trebuie să muncească la hotel, a adăugat el, după succesul cărții mele.

Clienta a zâmbit.

— Și Emma, dacă pot îndrăzni să întreb?

— Ne vom căsători la toamnă, a spus Lloyd, după ce a semnat pe carte.

Oare? s-a întrebat Emma.

— Oh, cât mă bucur, a spus cumpărătoarea. A sacrificat atâtea pentru dumneavoastră. Transmiteți-i cele mai bune urări din partea mea.

De ce nu te întorci și n-o faci chiar tu? ar fi vrut Emma să spună.

— Sigur că da, a zis Lloyd dându-i cartea și zâmbindu-i ca pe copertă.

Emma a înaintat și i-a dat cartea de vizită lui Lloyd. El a studiat-o o vreme înainte să zâmbească iar.

— Un coleg agent literar, a spus el, ridicându-se s-o salute.

Emma a strâns mâna întinsă și a reușit cumva să-i zâmbească.